

РЕШЕНИЕ

№ 5820

гр. София, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 12.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **910** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Н. Д. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-5/55/24.11.2022 г. на и.д. директора на РД "Автомобилна администрация" - С. в частта, с която е приложена ПАМ по т. 1 от заповедта.

По т. 1 от оспорената заповед на основание чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за автомобилните превози (ЗАвТП) е приложена принудителна административна мярка временно спиране от движение на лек автомобил от категория М1 марка Ф. П., с рег. [рег.номер на МПС] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца. В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради постановяването му при съществени нарушения на процесуалните правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че е следвало да се разпитат административният орган и третото лице - собственик на автомобила, с който е извършено нарушението, за да се установят в пълнота обстоятелствата, при които е извършено деянието и субективният му елемент, а именно умисъл и евентуално съпричастност на третото лице - собственик на лекия автомобил. Сочи се, че личният на жалбоподателката автомобил се използва за съвсем различни цели, поради което няма да премине през процедура за снабдяване с удостоверение за обществен превоз на пътници, което само по себе си е условие за отмяна на приложената ПАМ, а от друга страна, през значително дългия период на прилагане на принудителната

административна мярка ще бъде затруднен нормалният начин на живот на жалбоподателката и сина ѝ, предвид заболяванията им. По изложените съображения се прави искане за отмяна на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-5/55/24.11.2022 г. на и.д. директора на РД " Автомобилна администрация" - С. в частта, с която е приложена ПАМ по т. 1 от заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и се представлява от адв. А., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът – директорът на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“, редовно призован за съдебно заседание, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт, приема за установено следното:

По делото не се спори, че лек автомобил „Ф. П.“, с рег. [рег.номер на МПС] , е собственост на жалбоподателката А. Н. Д..

Не е спорно, а и от представените писмени доказателства се установява, че на 24.11.2022 г. при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове инспектор в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - [населено място] е установил, че И. М. А. около 11.30 часа пред Централна автогара - С., като водач на лек автомобил от категория М1, марка „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. Н. Д., извършва обществен превоз на 2 бр. пътници срещу заплащане - М. В. и Г. Д., по маршрут [улица] до Централна автогара - С. за сумата от 10 лева, установено с протокол № 472884/24.11.2022 г. на НАП.

Горните констатации са отразени в съставения акт за установяване на административно нарушение № 330932 от 24.11.2022 г. против И. М. А., в който е посочено, че последният на 24.11.2022 г., около 11.30 часа, в [населено място], [улица], пред централна автогара – С., като водач на лек автомобил от кат. М1, марка „Ф. П.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. Н. Д., извършва обществен превоз на 2 бр. пътници срещу заплащане - М. В. и Г. Д., по маршрут [населено място], [улица] до Централна автогара - С. за сумата от 10 лева, видно от протокол № 472884 на НАП от 24.11.2022 г., като извършва следното нарушение: Водачът извършва нерегламентиран обществен превоз на пътници, без да притежава лиценз за обществен превоз на пътници на територията на Р България, без лиценз на Общността за международен превоз на пътници и не е включен в списъка към удостоверение за регистрация за таксиметров превоз на пътници, с което е нарушил разпоредбите на чл. 6, ал. 1 ЗАвтП. При съставяне на акта са отнети СУМПС, СР на МПС, контролен талон към СУМПС, 1 бр. регистрационна табела.

Актът е подписан без възражения от И. А..

Въз основа на АУАН № 330932 от 24.11.2022 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-5/55/24.11.2022 г. на и.д. директора на РД " Автомобилна администрация" - С., с която са приложени принудителни административни мерки, както следва: по т. 1 е приложена принудителна административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗАвтП - временно спиране от движение на лек автомобил от категория М1 марка Ф. П., с рег. [рег.номер на МПС] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца;

по т. 2 - по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАвтП е приложена ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача И. М. А. с №[ЕИК] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година.

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателката на 10.01.2023 г., видно от представеното известие за доставяне / л. 12 от делото/.

Представена е по делото заповед № РД-01-553/23.11.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, издадена на основание чл. 107, ал. 1 от Закона за автомобилните превози и чл. 7, т. 5 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която са упълномощени следните длъжностни лица да прилагат с мотивирани заповеди принудителните административни мерки по чл. 106 и чл. 106а от Закона за автомобилните превози: 1. Главен секретар на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“; 2. Директор на дирекция „Автомобилна инспекция“; 3. Началник на отдел в дирекция „Автомобилна инспекция“; 4. Директор на регионална дирекция „Автомобилна инспекция“; 5. Началник на отдел „Контрол“ в регионална дирекция „Автомобилна инспекция“; 6. Главен инспектор в регионална дирекция „Автомобилна инспекция“; 7. Началник на областен отдел „Автомобилна администрация“ в регионална дирекция „Автомобилна администрация“.

Със заповед № 355/19.09.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е наредено Ч. А. К., на длъжност главен инспектор в областен отдел „Автомобилна администрация“ – К. към регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С., да съвместява свободната длъжност директор на регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С., считано от 20.09.2022 г. до назначаване на служител на незаеята длъжност, но за не повече от шест месеца.

Като писмени доказателства по делото са представени и експертно решение № 1869 от 01.07.2010 г. на ТЕЛК, експертно решение № 91229 от 22.06.2023 г. на ТЕЛК към Национална кардиологична болница ЕАД, епикриза на А. Н. Д., издадена от Клиника по кардиология при УБ „А.“, договор за възлагане на социална услуга по Наредба за предоставяне на социалните услуги „Асистенти за независим живот“ с № РД-11-141140/06.01.2023 г., сключен между Столична община, като възложител, и И. М. А., по силата на който последният е приел да извършва социалната услуга „Асистент за независим живот“ на ползвателя В. А. Д..

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи: Съгласно чл. 147, ал. 1 АПК право да оспорват административния акт имат гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения.

По т. 1 от оспорената заповед с № РД-14-5/55/24.11.2022 г. е приложена принудителна административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗАвтП, която засяга (ограничава) права и законни интереси на жалбоподателката А. Д., тъй като по делото се установява, че спреният от движение л.а. „Ф. П.“, с рег. [рег.номер на МПС], е нейна собственост. В случая материалното правоотношение предпоставя възникването и на процесуално такова. Със спирането от движение на лекия автомобил, собственост на жалбоподателката, се ограничават пряко и лично нейни права и законни интереси, поради което е налице правен интерес за оспорване на заповедта в частта ѝ по т. 1.

Следователно, жалбата е депозирана от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на оспорване административен акт и в преклузивния срок

по чл. 149, ал. 1 АПК, като в тази връзка съдът взе предвид, че оспорената заповед е връчена на жалбоподателката на 10.01.2023 г., а жалбата е подадена на 23.01.2023 г.

По тези съображения съдът приема, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 107, ал. 1 ЗАвтП, съгласно който принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от и.д. директора на РД "Автомобилна администрация" - С., който по силата на заповед № 355/19.09.2022 г. и т. 4 от заповед № РД-01-553/23.11.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е упълномощен да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 106 и чл. 106а ЗАвтП.

При постановяването на заповедта са спазени изискванията за писмена форма и реквизити на административния акт. Изрично е посочено както правното основание за прилагане на принудителната административна мярка - чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗАвтП, така и фактическото основание за издаването на заповедта. В акта се съдържа подробно словесно описание на констатирания от контролните органи нерегламентиран превоз на пътници. Фактическата обстановка е описана освен чрез възпроизвеждане на нарушените правила от ЗАвтП, но и чрез изрично позоваване на констатациите в съставения акт за установяване на административно нарушение № 330932 от 24.11.2022 г. Последното е допустимо, с оглед обезпечаване на изискването за мотивиране на акта и съобразно ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС.

Посочването на релевантните фактически обстоятелства, изпълващи хипотезата на чл. 106а, ал. 1, т. 1, буква "а" ЗАвтП, са необходимите и достатъчни мотиви, доколкото с тях се обосновава правото на органа да упражни предоставеното му от закона правомощие и се осигурява възможност на адресата на акта да защити правата си.

Съдът намира, че при издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната ѝ.

По приложението на материалния закон:

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗАвтП обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или товари – лиценз на Общността, удостоверение за регистрация за извършване на "Пътна помощ" или удостоверение за регистрация – за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи, които се изискват от този закон.

За преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителните административни мерки, предвидени в чл. 106а, ал. 1 ЗАвтП. Принудителната административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1 ЗАвтП изисква от фактическа страна извършване на обществен превоз на пътници или товари с пътно превозно средство без издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или такова, която не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници. Съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 1 от ДР на ЗАвтП "обществен превоз" е превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство, а по дефиницията на т. 2 "превоз на

пътници" е дейност на лице, което извършва услуги по извършване на превоз на пътници с моторно превозно средство за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага. Превозът на пътници е услуга с търговска цел, която се извършва срещу заплащане и се различава от "превоз на пътници за собствена сметка" по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗАвтП, който представлява превоз на пътници без заплащане с нетърговска или нестопанска цел.

В случая като основание за издаване на административния акт в оспорената част е посочена разпоредбата на чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗАвтП, съгласно която за преустановяване на административните нарушения се прилага следната принудителна административни мярка: временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца, с което се извършва превоз на пътници или товари, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или няма заверено копие към лиценза на Общността.

Следователно, за да бъде установено нарушение на разпоредбите на ЗАвтП за извършване на обществен превоз на пътници, административният орган, чиято е тежестта на доказване по чл. 170, ал. 1 АПК, е длъжен да докаже, че е извършено плащане или има уговорка за извършване на плащане на превозната услуга. В посочения смисъл решение № 1378 от 15.02.2022 г., постановено по адм. д. № 8610/2021 г. на Върховния административен съд, VII отд., решение № 9439 от 26.10.2022 г. по адм. д. № 1907/2022 г. на Върховния административен съд, VII отд. и др.

В контекста на приложимата нормативна уредба и при установените по делото правнозначими факти съдът приема за доказано, че са изпълнени всички материални предпоставки по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗАвтП за издаване на оспорената заповед и приложената по т. 1 от нея принудителна административна мярка.

Както се посочи, възмездността на извършения превоз на пътници следва да бъде установена в рамките на административното и съдебното производство, като доказателствената тежест е на административния орган. Анализът на събраните в административното производство доказателства обосновава законосъобразност на извода на административния орган за наличие на превоз на пътници срещу заплащане. В тази връзка следва да се отбележи, освен това, че от страна на жалбоподателката последното обстоятелство не се оспорва, нито са ангажирани надлежни доказателства, които да оборят обективизираните в АУАН фактически обстоятелства относно осъществения обществен превоз на пътници. Относно доказателствената сила на акта за установяване на административно нарушение и възложената на жалбоподателя тежест да обори тази доказателствена сила настоящият състав споделя становището в актуалната съдебна практика, намерила израз, напр., в решение № 9355 от 24.10.2022 г. по адм. д. № 3037/2022 г. на ВАС, VII отд., и решение № 9439 от 26.10.2022г. по адм. д. № 1907/2022 г. на ВАС, VII отд. Ето защо, съдът приема за доказано изложеното в процесната заповед, че водачът на МПС е осъществил нерегламентиран обществен превоз на пътници, без да притежава лиценз за обществен превоз на пътници на територията на Р България, без лиценз на Общността за международен превоз на пътници и не е включен в списъка към удостоверение за регистрация за таксиметров превоз на пътници.

Изложеното обосновава извод, че е налице фактическият състав на чл. 106а, ал. 1, т. 1

ЗАвтП за прилагане на принудителна административна мярка, поради което оспорената заповед е материално законосъобразна.

Спазена е и целта на закона. Принудителните административни мерки са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения чрез налагане на държавната принуда. Те имат превантивен и/или преустановителен характер, чието предназначение е да се осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения и да се предотвратят неблагоприятните последици от това. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване/преустановяване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на обществения интерес, са приложени и процесните принудителни административни мерки, които имат ограничено по време действие до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца. В случая се касае за превоз на пътници, която дейност е с повишен риск за живота и здравето на хората. Това е наложило законодателят да установи специални изисквания, гарантиращи определено ниво на професионална компетентност и благонадеждност на водачите, техническа изправност и пригодност на моторното превозно средство. Значимостта на ценностите, върху които тази професионална дейност рефлектира, е обусловила подробна регламентация на национално и на европейско ниво. В тази връзка законодателят в чл. 6, ал. 1 ЗАвтП императивно е посочил, че тези превози могат да се извършват само от превозвачи, които притежават лиценз или удостоверение за регистрация. Затова и извършването на която и да е от формите на регламентираната и контролирана дейност от ЗАвтП без надлежно разрешение, лиценз или регистрация, е въздигнато в административно нарушение от една страна, а от друга е обстоятелство, обуславящо прилагането на принудителни административни мерки.

Предвид всичко гореизложено настоящият съдебен състав намира, че подадената жалба е неоснователна, поради което и оспорването на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-5/55/24.11.2022 г. в частта ѝ по т. 1 следва да се отхвърли.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора жалбоподателката няма право на разноски. На ответната страна разноски не следва се присъждат, тъй като не е претендирала своевременно такива.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно АПК, Административен съд София – град, 72 с-в,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н. Д. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-5/55/24.11.2022 г. на и.д. директора на РД " Автомобилна администрация" - С. в частта по т. 1 от заповедта, с която на основание чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за автомобилните превози е приложена принудителна административна мярка - временно спиране от движение на лек автомобил от категория М1 марка Ф. П., с рег. [рег.номер на МПС] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: